

Arrest

nr. 218 605 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS *loco* advocaat F. HASOYAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 15 mei 2015 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 18 mei 2015 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 8 december 2016 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 1 september 2017 (RvV 1 september 2017, nr. X).

1.3. Verzoekers dienden op 19 september 2017 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging stelde op 1 december 2017 de afstand van de asielaanvraag vast.

1.5. Verzoekers dienden op 20 december 2017 een derde asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal trof op 25 mei 2018 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitisch Arabier die de Iraakse nationaliteit heeft, en afkomstig is uit Al Iskan, Najaf (Irak). Aldaar groeide u op en was u woonachtig tot u en uw familie in 2000 via Jordanië naar Syrië verhuisden.

Na uw vertrek uit Irak liep u geen school meer. Te Damascus woonden u te Sayda Zeynab, in de Al Bagdalia wijk. Samen met uw familie had u er een goed draaiend restaurant. Van 2006-2009 studeerde u wel nog Engels aan een Instituut. Echter, begin 2012 verslechterden de omstandigheden in Damascus, hetgeen uw vader er in juni 2012 toe deed beslissen naar Najaf, Irak terug te keren. U bleef evenwel in Syrië, zogezegd om voor het restaurant te zorgen, maar eigenlijk omdat u sinds 2007 in het geheim een relatie had met M.(...) N.(...) I.(...) I.(...) (OV-nummer: (...)), en sinds oktober 2010 in het geheim met haar getrouwd was. Na het vertrek van uw familie verbleef u een tweetal maanden bij uw schoonfamilie te Geremana, Damascus (Syrië). Toen deze vervolgens in augustus 2012 ook naar Irak terugkeerden verbleef u nog tot begin januari 2013 met uw vrouw te Damascus. Nadien keerden jullie eveneens terug naar Irak en gingen jullie ongeveer 4 maanden lang in Al Jamiah, Bagdad, wonen bij familie van uw vrouw langs moederskant. U keerde niet terug naar Najaf en bewam samen met uw vrouw een visum voor Jordanië, mede omdat iemand in de wijk u zou herkend hebben en aan de tante van uw vrouw zou laten weten hebben dat u er niet welkom was. Daarenboven had u via uw moeder inmiddels uw vader op de hoogte gebracht van uw huwelijk, in de hoop dat hij uw vrouw zou aanvaarden, hetgeen evenwel niet geschiedde.

In Jordanië verbleef u ongeveer een jaar te Amman, bij een andere tante van uw vrouw, in de hoop een visum voor Groot-Brittannië te bekomen, alwaar de oom van uw vrouw woonachtig is. Toen dit niet lukte, keerde u in april 2014 terug naar Bagdad, alwaar u een week verbleef alvorens naar Najaf door te reizen. Daar bewam u via Maher, uw neef langs vaderskant, een job in het restaurant van uw vader en oom, en vestigde u zich kort nadien samen met uw vrouw en zoon te Al Amir, Najaf, in een bezoekershuis van uw ouders, in afwachting van de terugkeer van uw vader die op dat moment in Iran verbleef. Toen uw vader 3 à 4 maanden later terugkeerde, in juli/augustus 2014, stuurde u uw gezin terug naar Bagdad. U ging met hem spreken, maar uw vader stuurde aan op een scheiding. U stelde hierover te zullen nadenken en bleef ondertussen in het restaurant werken. Alles veranderde evenwel nadat A. A. S. via een fatwa had opgeroepen tot de jihad en Hashd Al Shaabi werd gevormd. Hierop zou uw vader besloten hebben dat u zich net als uw broer H.(...) – die reeds lid was van Jaish Al Mahdi – bij hen moest aansluiten. U weigerde dit evenwel te doen, waarop uw vader en broers dit met Sayed Abdulhamid, de sheikh van uw clan, zouden besproken hebben en ze u als persona non grata uitriepen. Hierop besliste u in februari/maart 2015 met uw werk in het restaurant te stoppen. Wegens de bedreigingen van uw vader en broers aan uw adres hield u zich gedeisd en dook u onder. Intussen probeerde u uw reis met een smokkelaar te regelen. Uiteindelijk besliste u in maart/april 2015 Najaf te verlaten. Vervolgens reisde u van Bagdad per vliegtuig richting Erbil (Irak), om vandaar verder te vliegen naar Istanbul (Turkije). Vanuit Izmir (Turkije) reisde u nadien op illegale wijze verder naar Griekenland, alwaar u op 14 mei 2015 het vliegtuig nam naar Charleroi (België). Op 18 mei 2015 vroeg u hier uiteindelijk asiel aan.

Op 8 december 2016 werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd geconcludeerd dat uw recente verblijf in Irak ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor er evenmin enig geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas dat hier onlosmakelijk mee verbonden was. Daarenboven werd er ook geen geloof gehecht aan het feit dat uw echtgenote soennitisch zou zijn. Nog konden jullie niet aannemelijk maken dat jullie omwille van jullie huwelijk problemen zouden hebben met uw vader en broers. Verder werd benadrukt dat

zelfs indien uw verklaringen over uw herkomst uit Bagdad geloofwaardig zouden zijn, quod non, de veiligheidssituatie in Bagdad niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U diende beroep in op 6 januari 2017. In een arrest daterend van 1 september 2017 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing én de motivering tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

Op 19 september 2017 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 13 december 2017 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot een technische weigering, afstand van asielaanvraag omdat jullie niet opdaagden voor jullie persoonlijk onderhoud bij de DVZ. Jullie tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 20 december 2017 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U houdt in deze aanvraag opnieuw vast aan de vluchtmotieven uit uw eerste aanvraag. U voegt hierbij toe dat A.(...), de broer van uw vrouw intussen problemen zou gekregen hebben in Bagdad. Hij zou getuige geweest zijn van het feit dat een vriend van hem F.(...), een persoon vermoordde. Hierop zou F.(...) hem gezegd hebben dat hij lid was van Asaeb Ahl Al-Haq (AAH) en hem gevraagd hebben naar hun kantoor te komen. De broer van uw vrouw zou dit niet gedaan hebben. Op 4 augustus 2017 zou hij daarom een dreigbrief ontvangen hebben waarin zowel hij als zijn familie met de dood bedreigd werden. Op 6 augustus 2017 werd hij ontvoerd. Uw schoonvader diende hierover klacht in. Op het moment van uw derde verzoek om internationale bescherming zou u geen informatie meer hebben over het lot van A.(...) en uw schoonfamilie. U voegt nog toe dat u vreest dat uw zoon omwille van uw extreem religieuze familie bepaalde rituelen zou moeten ondergaan die u ook moest ondergaan.

In het kader van uw derde verzoek voor internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een scan van de dreigbrief die de broer van uw vrouw ontving, een scan van de klacht die ingediend werd door de vader van uw vrouw na de verdwijning van A.(...), en een scan van een gerechtelijk bevel gericht aan het politiekantoor Hai Al Khadra, een getuigschrift van de school van uw vrouw, het geboortecertificaat van uw zoon Ali, een document over de resultaten die u had bij het afleggen van het staatsexamen, identiteitskaarten van uw schoonvader, een document van de stammenliga over de problemen die u had met uw familie omwille van uw huwelijk en het feit dat u weigerde samen te werken met Hashd Al Shaabi (HAS), en afwezigheidsattesten op naam van uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde recente verblijf in Irak. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek om internationale bescherming raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het CGVS benadrukt dat uw algemene geloofwaardig reeds aangetast is door het feit dat u in uw eerste verzoek om internationale bescherming geen zicht gaf op de plaatsen waar u verbleef voor uw vertrek naar België, ongeloofwaardige verklaringen over het feit dat uw echtgenote soennitisch zou zijn én over de problemen die jullie zouden gehad hebben met uw vader en broers omwille van jullie huwelijk.

Bovenstaande elementen stralen dan ook bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond de nieuwe feiten die zich zouden voorgedaan hebben in uw land van herkomst. Daarenboven worden ook in de verklaringen van u en uw echtgenote rond deze nieuwe feiten verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden terug gevonden die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent nog verder teniet doen.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat A.(...) op de bewuste dag toen hij getuige was van een ruzie tussen F.(...) en een andere persoon, juist zag gebeuren. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u letterlijk het volgende -"F.(...) heeft die persoon vermoord, de broer van mijn vrouw heeft dat gezien"(Verklaring DVZ 1513790Y, punt 15). Dat u dit daar zo verklaart, wijst erop dat u op dat moment zeker was van het feit dat A.(...) gezien had dat F.(...) toen iemand vermoord had. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat A.(...) de dag nadat hij getuige was van deze ruzie vernam dat die persoon gedood werd (CGVS, p. 6). Gevraagd of A.(...) nu getuige was van deze moord of niet, zegt u dat u denkt van wel (CGVS, p. 8). Indien hij hier echter getuige van geweest zou zijn, zou hij op het moment van de moord zelf al moeten geweten hebben dat deze persoon daar toen omgebracht was, en dit niet pas de dag erna te weten komen zoals u eerder verklaarde. Hierop gewezen, stelt u dat u eigenlijk niet goed weet wat A.(...) nu juist zag die dag (CGVS, p. 8). In dit opzicht is het dan weer niet plausibel dat u hier zo rechtlijnige verklaringen over zou afleggen bij de DVZ zoals hierboven reeds aangehaald werd. Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ stelt u dat er misschien fouten gebeurd zijn in de vertaling van uw verklaringen daar (CGVS, p. 8-9). Aanvankelijk verklaarde u echter dat uw verklaringen u werden voorgelezen ter goedkeuring (CGVS, p. 9). In deze optiek is het niet plausibel dat u daarbij niet de kans zou nemen om dergelijke zaken te corrigeren. Wanneer u ook hierop gewezen wordt, blijkt u plots niet meer te weten of uw verklaringen u daar nu werden voorgelezen of niet (CGVS, p. 9). Dat u dit eerst wel, maar na confrontatie niet meer zou weten, doet vermoeden dat u uw antwoorden tracht aan te passen naar gelang de vraagstelling. Op deze manier slaagt u er dan ook niet in om bovenstaande inconsistenties uit te klaren. Omwille van deze elementen wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nadat A.(...) de ruzie waarin F.(...) betrokken was gezien had, was er telefonisch contact tussen beide personen. Volgens uw verklaring was het A.(...) die dit contact initieerde (CGVS, p. 11). U verklaarde dat A.(...) belde naar F.(...) omdat hij verbaasd was over zijn gedrag en hem hiermee wilde confronteren (CGVS, p. 11). Hiervoor verklaarde u echter dat A.(...) bang was van F.(...) nadat hij getuige was van dit incident (CGVS, p. 11). Indien hij toen effectief bang was van deze persoon is het weinig aannemelijk dat hij dezelfde persoon zou durven opbellen om hem te confronteren met zijn gedrag. Opnieuw legt u zo inconsistente verklaringen af. Hierop gewezen, wijzigt u uw verklaringen over de reden waarom A.(...) F.(...) opbelde en stelde u dat hij dit deed omdat hij zeker wilde zijn of F.(...) wist dat A.(...) toen getuige was van dit incident (CGVS, p. 12), met andere woorden om in te schatten of hij hierdoor in de toekomst problemen kon krijgen met F.(...). Opnieuw past u uw antwoorden aan naar gelang de vraagstelling, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komt. Beide antwoorden vertonen bovendien een volledig tegengestelde logica. Indien A.(...) wilde weten of F.(...) wist dat hij die ruzie gezien had of niet, is het namelijk niet aannemelijk dat hij F.(...) zou confronteren met wat hij gezien had. Hierop gewezen, stelt u dat u toen zelf niet aanwezig was en dat dit slechts uw persoonlijke analyse is (CGVS, p. 12). Door het feit dat uw persoonlijke analyses ook dergelijke inconsistenties bevatten, kan u allesbehalve deze onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden uitklaren, integendeel, door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Verder verklaarde u tijdens uw vrij relaas dat F.(...) dezelfde dag (als het incident en het eerste telefoontje) contact nam met A.(...) om hem te vragen naar zijn kantoor te komen (CGVS, p. 6). Een tijdje later verklaart u echter ook dit anders, en stelt u dat F.(...) A.(...) de dag erna belde om te vragen om naar zijn kantoor te komen (CGVS, p. 12). Gewezen op het feit dat u eerder zei dat dit op dezelfde dag was, stelde u enkel dat dit niet op dezelfde dag was (CGVS, p. 12). Het louter herhalen van deze verklaring die tegenstrijdig is met uw vorige verklaring hierover, is echter geen valabele verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Opnieuw wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Nog verklaarde u bij de DVZ dat de familie van uw vrouw bang was dat ze zouden moeten verhuizen omwille van de problemen die volgden uit dit incident (Verklaring DVZ 1513790Y, punt 15). Dat u dit daar zo verklaart, wijst erop dat uw schoonouders de laatste keer dat u hen hoorde of nieuws over hen vernam voor uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ nog niet verhuisd waren en bang waren om in de toekomst te moeten verhuizen. Volgens uw verklaringen bij het CGVS zouden uw schoonouders al een week na de ontvoering van A.(...) hun huis verlaten hebben (CGVS, p. 5). Dit zou u in augustus vorig jaar vernomen hebben (CGVS, p. 5). Indien u dit dan vernam, dan had u dit reeds geweten bij uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ op 15 januari 2018. Dat u dit daar niet zo verklaarde, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw vrouw zou volgens uw verklaringen nog geregeld contact hebben met haar familie, maar zou niet weten waar zij zich bevinden gezien zij dergelijke zaken ook niet

aan de telefoon durven vermelden (CGVS, p. 4-5). Dat zij dit op geen enkele manier aan hun dochter zouden kunnen laten weten, maar wel geregeld contact kunnen hebben met haar, is op zich ook weinig aannemelijk. Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Ten tijde van de problemen tussen A.(...) en F.(...), woonden uw schoonouders en A.(...) bij de tante van uw vrouw in de wijk Jamia (CGVS, p. 7). De tante van uw vrouw woont daar nog steeds (CGVS, p. 6). Gevraagd of deze tante nadien nog iets vernomen heeft van de militie of de problemen die uw schoonfamilie gehad had in deze wijk met de militie stelde u dat u denkt van niet gezien u daar niets over vernomen heeft (CGVS, p. 6). Later verklaart u echter dat u de militie na het vertrek van uw schoonouders wel nog langs geweest zouden zijn bij deze tante om naar hen vragen (CGVS, p. 7). Gewezen op het feit dat u dit eerder helemaal anders verklaarde, stelt u dat u toen dacht dat u gevraagd werd of er na hun vertrek uit de regio nog iets gebeurd was met uw schoonouders zelf (CGVS, p. 7-8). Gezien u toen echter duidelijk gevraagd werd naar de familie van uw vrouw in Bagdad, en u zelfs verduidelijkt werd dat er gevraagd werd naar de familie die nog in Jamia verbleef, kan u hierdoor deze tegenstrijdigheid niet uitklaren (CGVS, p. 6). Opnieuw komt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Daarenboven kan u geen overtuigende verklaringen afleggen over de reden waarom het problematisch was voor F.(...) of AAH dat A.(...) getuige zou geweest zijn van het incident met F.(...). U verklaarde ten eerste zelf dat deze ruzie plaatsvond in een straat waar het altijd druk is (CGVS, p. 10). Indien F.(...) niet wilde dat er getuigen waren van zijn daden, is het niet aannemelijk dat hij dergelijke daden op een dergelijke plaats zou uitvoeren. Hierop gewezen, slaagt u er niet in deze onwaarschijnlijkheid uit te klaren, gezien u enkel voorstelt om dergelijke vragen aan F.(...) zelf te stellen (CGVS, p. 10). Bovendien is het in dit opzicht ook niet aannemelijk dat AAH dit incident in hun dreigbrief zou vermelden (zie administratief dossier, groene map, document 1). Hierdoor geven zij hetgeen wat ze juist wilden verbergen door A.(...) te liquideren zelf zwart op wit toe. U verklaart verder dat AAH een dictatoriale militie is die kan doen wat ze ook maar willen in Bagdad (CGVS, p. 10). Indien zij zich inderdaad straffeloos kunnen gedragen in Bagdad, is het ook niet plausibel dat het voor hen ook maar enig probleem zou zijn dat hier getuigen van zijn. Pas nadat u ettelijke keren geconfronteerd wordt met deze logica, blijkt u in staat hierop een antwoord te formuleren (CGVS, p. 10-11). U stelt hierover dat AAH geen probleem heeft met getuigen op zich maar wel met mensen die tegen hen zijn (CGVS, p. 11). Hiermee kan u deze onwaarschijnlijkheid allesbehalve uitklaren. Uw vrouw verklaarde namelijk dat A.(...) aan F.(...) beloofd zou hebben om niets te zeggen over wat hij gezien had en gewoon te vergeten wat daar ooit gebeurd was (Verklaring DVZ 1513790BY, punt 15). Hieruit blijkt dat A.(...) zich helemaal niet vijandig opstelde ten opzichte van F.(...) of hetgeen hij toen gezien had, waardoor u op deze manier niet kan uitklaren om welke reden het problematisch was voor hen dat A.(...) daar getuige van geweest was. In dit opzicht is het ook niet plausibel dat F.(...) A.(...) hierna nog zou bedreigen en zelfs ontvoeren. Gezien de belofte van A.(...) is hier namelijk geen directe reden meer toe. Bovendien verklaren zowel u als uw echtgenote dat A.(...) en F.(...) vrienden waren, waardoor toch van een zekere vertrouwensband kan uitgegaan worden (Verklaring DVZ 15/13790Y en Verklaring DVZ 15/13790BY, punt 15). Nogmaals wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat A.(...) niet zou geweten hebben dat F.(...) lid was van AAH indien zij vrienden waren en regelmatig met elkaar omgingen zoals u verklaart (CGVS, p. 7), zeker gezien de macht die dergelijke militie hebben in Irak waardoor het niet aannemelijk is dat men zijn lidmaatschap hierbij zou verstoppen voor zijn omgeving. U stelde hierover dat F.(...) dit verstopte voor A.(...) omdat AAH soennieten vervolgt en hij de vriendschap met A.(...), die soenniet was, niet wilde op het spel zetten (CGVS, p. 6-7). Dat iemand echter zowel lid zou zijn van AAH en dus soennieten zou vervolgen, maar tegelijkertijd zoveel waarde zou hechten aan de vriendschap met een soennitisch persoon, is weinig aannemelijk. Ook deze zaken stralen negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U zou volgens uw verklaringen -in tegenstelling tot uw vrouw- niet geweten hebben dat A.(...) beloofd had aan F.(...) om het incident gewoon te vergeten (CGVS, p. 13). Nog wist u niet wanneer A.(...) juist getuige geweest was van de ruzie waarin F.(...) betrokken was, hoewel uw vrouw hierover de exacte datum kon vermelden bij de DVZ (Verklaring DVZ 15/13790BY, punt 15). Gezien u om deze reden een volgend verzoek voor internationale bescherming indient, kan op zijn minst verwacht worden dat u hier alle informatie zou over trachten te weten te komen. U heeft bovendien reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming kennis kunnen maken met wat verwacht wordt tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dat u zich hier niet zou op voorbereid hebben of zelfs niet over dergelijke cruciale elementen zou gepraat hebben met uw vrouw voor uw persoonlijk onderhoud is dan ook niet aannemelijk, zeker gezien u toen reeds wist dat uw vrouw zelf niet zou meekomen naar haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Om dezelfde redenen, kan ook het feit dat uw vrouw meer kennis terzake zou hebben niet gezien worden als een dienstig argument om uw eigen gebrekkige verklaringen over deze feiten te Na de ontvoering van A.(...) zou de vader van uw vrouw daarenboven klacht ingediend hebben bij de politie (Verklaring DVZ 15/13790Y, CGVS, p. 6). F.(...) zou echter deel uitgemaakt hebben van de militie

AAH. Volgens de informatie waarop het CGVS zich beroept hebben milities in Irak, waaronder AAH, banden met de overheid en zijn zij geïnfiltreerd in overheids- en veiligheidsorganen zoals de politie (zie administratief dossier, blauwe map, document 1). In deze optiek is het niet aannemelijk dat de vader van uw vrouw juist bij een dergelijke organisatie klacht zou gaan indienen, gezien hij zich ten eerste bewust zou moeten zijn van het feit dat dit waarschijnlijk niets zou uithalen en ten tweede van het feit dat hij en zijn familie hierdoor enkel nog meer in het vizier van de milities zouden kunnen komen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u deze vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt.

Naast deze problemen, haalt u ook nog een vrees met betrekking tot uw zonen aan, namelijk dat zij het slachtoffer zouden kunnen worden van religieuze praktijken. Gevraagd wat u hier juist mee bedoelde, stelde u dat u hiermee wees op de traditie van Ashura (CGVS, p. 14). U haalde dit echter reeds aan tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming en dit element werd besproken in het arrest van de RVV nadat u beroep indiende. Aldus is dit geen nieuw element. De RVV oordeelde in haar arrest van 1 september 2017 dat u geenszins kon aantonen dat deelname aan deze traditie verplicht is voor alle sjiïeten of dat u uw zoon hier op geen enkele manier zou kunnen voor behoeden. U kon ook geen concrete aanwijzingen geven over waar, wanneer, door wiens toedoen en in welke omstandigheden uw zoon juist aan deze praktijken zou onderworpen worden. Hierdoor kon niet aangenomen worden dat uw zoon, of binnenkort zonen, werkelijk zulk risico zou lopen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Zoals hierboven reeds vermeld, diende u geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling hiervan vast. De verklaringen die u hierover aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming, bevestigen bovendien bovenstaande beoordeling door de RVV. U kan opnieuw geen concrete indicaties geven over het feit dat uw familie uw zonen hier effectief toe zouden dwingen. U beperkt zich in dit opzicht namelijk tot algemene en vage verklaringen, zoals het feit dat uw broers dit zouden doen, en er ook veel leeftijdsgenoten zijn die deze praktijk uitvoeren (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u zeker weet dat uw zonen hiertoe gedwongen zouden worden, stelt u bovendien zelf dat u dit niet kan voorspellen (CGVS, p. 16). Bovendien haalt u hier zelf aan dat u uw zoon hiervoor zou kunnen behoeden indien u hiertegen zou protesteren (CGVS, p. 16). Dat u hierdoor verstoten zou worden door uw familie maakt u niet aannemelijk. Deze elementen kunnen aldus ook deze keer niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS.

Omwille van al deze redenen moet vastgesteld worden dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade omwille van de Ashuratradities aannemelijk maakt.

Geen van de elementen die u aanhaalt in onderhavig verzoek om internationale bescherming kan dus de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ten eerste legde u documenten neer in verband met de problemen van uw schoonbroer A.(...). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze documenten wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien moet erop gewezen worden dat u enkel kopieën neerlegt van uw documenten waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Het getuigschrift van de school van uw vrouw, het geboortecertificaat van uw zoon Ali, een document met uw resultaten bij het staatsexamen, en het document van de stammenliga werden reeds voorgelegd en besproken in de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming en in de beroepsprocedure. Zij zijn aldus niet nieuw, en kunnen ook deze keer niets wijzigen aan de beoordeling van uw verzoek voor internationale bescherming. De identiteitskaarten van uw schoonvader houden geenszins verband met de nieuwe motieven die u aanhaalt in uw derde verzoek voor internationale bescherming en kunnen daarom ook niets veranderen aan de analyse van het CGVS. Hetzelfde geldt voor de afwezigheidsattesten op naam van uw vrouw.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ook bij uw derde asielaanvraag wil het CGVS er u nog op wijzen dat zelfs indien uw recent verblijf in Najaf/ Bagdad geloofwaardig geacht zou zijn, quod non, u en uw vrouw hoe dan ook niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil.

Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Najaf onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Najaf niet naar Najaf kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Najaf en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Wat betreft Bagdad: Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige

jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

A. Feitenrelaas

Uit de verklaringen van uw echtgenoot en uw eigen verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming beroept op de feiten die ook uw echtgenoot inroept (15/13790Y). Uw echtgenoot verklaarde namelijk dat u geen andere elementen aan te halen had en u daardoor zonder problemen de beslissing die op basis van zijn verklaringen zou genomen worden, kon volgen (CGVS 15/13790Y, p. 4). U haalde zelf ook geen bijkomstige motieven aan tijdens uw verklaringen bij de DVZ (Verklaringen DVZ 15/13790BY). Uw echtgenoot verklaarde het volgende:

'(...)'

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het medische attest dat u voorlegt, blijkt immers dat u hoogzwanger bent op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS en hierdoor niet aanwezig kan zijn. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u geëxcuseerd van uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot baseert. In het dossier van uw echtgenoot werd overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook voor u eenzelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw echtgenoot luidde als volgt:

'(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In hun verzoekschrift voeren verzoekers in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4, §3, 52, §2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de (materiële) motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers houden een theoretisch betoog over de elementen uit de vluchtelingendefinitie en wijzen op de gedeelde bewijslast. Op basis van nota's van het UNHCR en de *Immigration en Refugee Board of Canada* stellen verzoekers dat de commissaris-generaal op onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat het relaas ongeloofwaardig zou zijn. Wederom brengen verzoekers in herinnering wat als daden van vervolging dienen te worden beschouwd en stellen zij dat zij volharden in de problemen die zij in hun land van herkomst hebben ervaren.

Verzoekers wijzen erop dat de sjiiitische geloofsovertuiging van eerste verzoeker niet wordt betwist en naar het gegeven dat de situatie in de hoofdstad Bagdad niet zo rooskleurig is als de verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissingen. Hierbij citeren verzoekers het Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2015, een document van UNHCR over Iraaks Koerdistan en centraal-Irak en een Europese *factsheet* over Irak.

Ten tweede, zo vervolgen zij, dient te worden geaccentueerd dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de kern van het asielrelaas niet kunnen ontkrachten. Volgens verzoekers is de overweging dat documenten uit Irak via corruptie op illegale wijze kunnen worden verkregen onvoldoende om deze documenten "*buiten spel te zetten*". Verzoekers wijzen erop dat de nieuwe elementen die zij hebben aangehaald volledig correct zijn en in overeenstemming met de dagdagelijkse terreur in Bagdad, terwijl de verwerende partij deze afwijst omwille van tegenstrijdigheden in hun verklaringen. Verzoekers benadrukken dat zij vervolging riskeren omwille van hun ras en het behoren tot een bepaalde sociale groep en dat het verband tussen de vervolging en de vervolgingsgrond niet nader werd onderzocht.

Ten derde opperen verzoekers dat de bewijslast in asielzaken in beginsel op de asielzoeker rust, maar dat deze niet zo ver gaat dat deze laatste dient aan te tonen dat de vervolging ook daadwerkelijk zal plaatsvinden. Verzoekers verwijzen specifiek naar passages uit het Ambtsbericht van 2015 en stellen dat de motieven van de verwerende partij inzake de vage en tegenstrijdige verklaringen kant noch wal raken omwille van de ernstige situatie in Bagdad. Men moet immers rekening houden, zo stellen verzoekers, met de onmogelijkheid om zich alle gegevens te herinneren of die weer te geven. Uit de verklaringen en de stukken blijkt immers naar het oordeel van verzoekers dat er in Bagdad sprake is van willekeurig geweld tegen onschuldige personen, zeker ten aanzien van soennieten. Verzoekers menen dat de verwerende partij zich vastpint op minder belangrijke tegenstrijdigheden en verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn, waardoor de motieven van de bestreden beslissingen volgens hen niet deugdelijk zijn.

Verzoekers wijzen op de gedeelde bewijslast en op het voordeel van de twijfel en stellen onder andere dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van hun verklaringen en niet met details en tegenstrijdigheden die als enige doel hebben het relaas als bedrieglijk te categoriseren. Volgens verzoekers dient vooral de ernstige situatie in Bagdad en de sjiiitische overtuiging van verzoeker in rekening te worden genomen.

Tenslotte, zo besluiten verzoekers, blijkt uit de beslissingen niet waarom hen de subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal zich te baseren op gedateerde bronnen. Volgens verzoekers is het voldoende dat werd aangetoond dat hun afkomst vaststaat. Er kan niet louter worden verwezen naar de weigering van de vluchtelingenstatus aangezien de subsidiaire beschermingsstatus volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft. Uit de verklaringen blijkt echter, zo stellen verzoekers, dat zij wel degelijk een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Nieuwe elementen

Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers het Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken betreffende de veiligheidssituatie in Irak van april 2015 toe (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de afwezigheid van specifieke procedurele noden.

De commissaris-generaal benadrukt dat in het kader van de weigeringsbeslissing die in het kader van de eerste asielaanvraag werd genomen, werd geconcludeerd dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers' recente verblijf in Irak. Aangezien de weigeringsbeslissingen naar aanleiding van dit eerste verzoek om internationale bescherming definitief vaststaan, dient de beslissing zich thans toe te spitsen op de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekers thans wel in aanmerking komen voor internationale bescherming.

In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers aangetast is door het feit dat bij de eerste asielaanvraag geen zicht werd geboden op hun precieze verblijfplaatsen voor hun vertrek naar België, over de soennitische achtergrond van tweede verzoekster en de aangehaalde problemen. De commissaris-generaal stipt aan dat deze elementen negatief afstralen op de nieuwe feiten die zich sedertdien zouden hebben voorgedaan. Ook over deze nieuwe feiten, zo merkt de commissaris-generaal op, leggen verzoekers tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen af.

Betreffende het nieuwe element, dat de broer van tweede verzoekster, A., problemen kende omdat hij getuige was van een moord die door F. zou zijn gepleegd, stelde de commissaris-generaal echter vast dat eerste verzoeker aanvankelijk verklaarde dat de broer van zijn vrouw ooggetuige was van deze moord, terwijl hij later verklaarde dat hij niet wist of de broer al dan niet ooggetuige was geweest van deze feiten. Bijkomend liepen de verklaringen van eerste verzoeker uiteen betreffende de telefonische contacten die er zouden zijn geweest tussen A. en F. In de beslissingen wordt ook gewezen op de uiteenlopende verklaringen van eerste verzoeker betreffende de vraag of zijn schoonouders naar aanleiding van dit incident hun huis verlaten zouden hebben en betreffende de vraag of zijn schoonfamilie naar aanleiding van dit incident nog problemen had gekend.

Bovendien bleek dat eerste verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegde betreffende de reden waarom het problematisch zou zijn dat A. getuige zou zijn geweest van het incident met F. onder andere omwille van het beweerd dictatoriale karakter van de militie AAH en omwille van de vriendschapsband tussen A. en F. en de belofte van A. om niets te zeggen over hetgeen hij gezien had. Het is bovendien weinig aannemelijk, zo vervolgt de commissaris-generaal, dat A. niet zou hebben geweten dat F. lid was van AAH, gezien hun vriendschapsband, en het feit dat eerste verzoeker niet precies weet wanneer het incident met F. plaatsvond. Dit doet volgens de commissaris-generaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

In de bestreden beslissingen wordt ook gewezen op de bevreemdende verklaring van verzoeker dat zijn schoonvader klacht zou hebben ingediend bij de politie na de ontvoering van A. aangezien hij zich bewust zou moeten zijn van de infiltratie van de milities in de overheids- en veiligheidsorganen waardoor dit weinig nut zou hebben en zijn familie nog meer in het vizier van de milities zou komen.

In de bestreden beslissingen worden ook de problemen vermeld die verzoeker in hoofde van zijn zonen aanhaalde, met name de zogeheten Ashura-traditie, die reeds aan bod kwam bij de eerste asielaanvraag en naar aanleiding waarvan werd gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat zijn zonen gedwongen zouden worden om aan deze traditie deel te nemen.

De commissaris-generaal concludeerde dat verzoekers in het kader van de huidige aanvraag geen elementen aanhaalden die de basis zouden kunnen vormen voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoekers neergelegde documenten stelt de commissaris-generaal op grond van de landeninformatie dat deze gemakkelijk via corruptie kunnen worden verkregen.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het recente verblijf van verzoekers in Najaf dan wel in Bagdad, er in hoofde van verzoekers geen risico voorhanden is. Op grond van de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt immers, zo stelt de commissaris-generaal, dat er noch in de zuidelijke provincies van Irak, noch in de hoofdstad Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld van die aard is dat dat er voor burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade. Verzoekers hebben volgens de commissaris-generaal geen 'persoonlijke omstandigheden' aangevoerd die wijzen op een verhoogd risico.

2.5.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van de artikelen 51/4, §3, 52, §2, en 57/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepalingen niet (langer bestaan) en/of verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen precies zouden schenden.

2.5.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.5.7. In hun enig middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.8. Aangezien de Raad in zijn arrest van 1 september 2017 (RvV 1 september 2017, nr. 191 363), waartegen geen cassatieberoep werd ingesteld, reeds had geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekers omwille van hun gemengde huwelijk en omwille van de weigering van eerste verzoeker om in te gaan op de vraag van zijn vader om de *al Hashd al Shaabi* te vervoegen, kunnen deze elementen thans niet meer opnieuw worden beoordeeld. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het beginsel van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement, waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is echter beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5.9. In het kader van hun derde asielaanvraag van 20 december 2017 stelden verzoekers dat A., de broer van verzoekster, nadat hij getuige was van een ruzie waarbij een zekere F., die behoorde tot Asaeb Ahl al Haq, iemand had gedood, werd bedreigd en ontvoerd (AD Y+BY, stuk 17, verklaring meervoudige aanvraag eerste verzoeker en tweede verzoekster, 15 januari 2018, motieven). Zij legden hierbij volgende stukken voor: dreigbrief broer vrouw, klacht vader vrouw, gerechtelijk bevel, getuigenschrift school vrouw, geboortecertificaat zoon A., documenten diploma/staatsexamen, identiteitskaarten vader vrouw, documenten van de stammenliga over de problemen omwille van huwelijken weigering van samenwerking met *al Hashd al Shaabi* en de afwezigheidsattesten van mevrouw (AD Y+BY, stuk 21, Documenten, stukken 1-10).

2.5.10. Samen met de verwerende partij in haar beslissingen stelt de Raad vast dat een aantal van deze documenten reeds eerder werden voorgelegd waardoor deze thans niet tot een andere beoordeling kunnen leiden. In de bestreden beslissingen wordt hierover het volgende gesteld: *“het getuigenschrift van de school van uw vrouw, het geboortecertificaat van uw zoon Ali, een document met uw resultaten bij het staatsexamen, en het document van de stammenliga werden reeds voorgelegd en besproken in de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming en in de beroepsprocedure. Zij zijn aldus niet nieuw, en kunnen ook deze keer niets wijzigen aan de beoordeling van uw verzoek voor internationale bescherming.”*

2.5.11. Met betrekking tot de in het kader van de derde asielaanvraag neergelegde stukken stelt de Raad vast dat hieraan weinig bewijswaarde kan worden toegedicht. De Raad dient niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar kan er bewijswaarde aan ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 20 november 2012, nr. 221.428; RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643; RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Betreffende de neergelegde identiteitskaarten van de schoonvader van verzoeker en de afwezigheidsattesten voor zijn vrouw wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat deze *“geenszins*

verband (houden) met de nieuwe motieven die u aanhaalt in uw derde verzoek voor internationale bescherming en kunnen daarom ook niets veranderen aan de analyse van het CGVS. Hetzelfde geldt voor de afwezigheidsattesten op naam van uw vrouw.” Inzake de neergelegde dreigbrief van 4 augustus 2017 (AD, stuk 21, Documenten, Dreigbrief broer vrouw) merkt de Raad vooreerst op dat het een kopie betreft, hetgeen de bewijswaarde niet ten goede komt. Inhoudelijk dringt zich de vaststelling op dat het weinig aannemelijk is dat de sjitische militie Asaeb Ahl al Haq, die onder andere bekend staat om haar uitgesproken occidentalistische ideeëngoed, een Engelstalige hoofding in haar brief zou hanteren. De neergelegde kopie vermeldt evenwel in de hoofding dat het document zou uitgaan van het “General Secretariat” van de “Islamic Opposition AssaebAhlul Haq”, waardoor sterk aan de authenticiteit van deze kopie kan worden getwijfeld. Betreffende de neergelegde gerechtelijke documenten (klacht en gerechtelijk bevel) wordt gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat nagenoeg alle documenten in Irak gemakkelijk middels corruptie op illegale wijze te verkrijgen zijn (AD Y+BY, stuk 22, Landeninformatie, ‘COI Focus Irak Corruptie en documentfraude’, 8 maart 2016). Uit de vertaling van de klacht blijkt dat de voorgehouden ontvoering van de schoonbroer van verzoeker op 6 augustus 2017 plaatsvond (AD Y+BY, stuk 17, verklaring meervoudige aanvraag eerste verzoeker, 15 januari 2018, punt 17), terwijl verzoeker tijdens zijn interview uitdrukkelijk het volgende verklaarde: “Omdat ja de dreigbrief is 4 aug en de ontvoering was 7 aug het is heel korte periode” (AD Y+BY, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 16 april 2018, p. 13). Aangezien kan worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij neerlegt, mag worden verwacht dat hij in staat is om de chronologie van de ingeroepen vervolgingsfeiten correct weer te geven, hetgeen te dezen niet het geval is.

2.5.12. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij in hun middel stellen dat de overwegingen betreffende de bedenkelijke bewijswaarde van de neergelegde documenten de enige overweging zou zijn om deze documenten “buiten spel te zetten”. Naast deze motieven wordt in de bestreden beslissingen immers uitgebreid ingegaan op een aantal tegenstrijdige verklaringen over de concrete vervolgingsfeiten:

“Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat A.(...) op de bewuste dag toen hij getuige was van een ruzie tussen F.(...) en een andere persoon, juist zag gebeuren. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u letterlijk het volgende -“F.(...) heeft die persoon vermoord, de broer van mijn vrouw heeft dat gezien”(Verklaring DVZ 1513790Y, punt 15). Dat u dit daar zo verklaart, wijst erop dat u op dat moment zeker was van het feit dat A.(...) gezien had dat F.(...) toen iemand vermoord had. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat A.(...) de dag nadat hij getuige was van deze ruzie vernam dat die persoon gedood werd (CGVS, p. 6). Gevraagd of A.(...) nu getuige was van deze moord of niet, zegt u dat u denkt van wel (CGVS, p. 8). Indien hij hier echter getuige van geweest zou zijn, zou hij op het moment van de moord zelf al moeten geweten hebben dat deze persoon daar toen omgebracht was, en dit niet pas de dag erna te weten komen zoals u eerder verklaarde. Hierop gewezen, stelt u dat u eigenlijk niet goed weet wat A.(...) nu juist zag die dag (CGVS, p. 8). In dit opzicht is het dan weer niet plausibel dat u hier zo rechtlijnige verklaringen over zou afleggen bij de DVZ zoals hierboven reeds aangehaald werd. Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ stelt u dat er misschien fouten gebeurd zijn in de vertaling van uw verklaringen daar (CGVS, p. 8-9). Aanvankelijk verklaarde u echter dat uw verklaringen u werden voorgelezen ter goedkeuring (CGVS, p. 9). In deze optiek is het niet plausibel dat u daarbij niet de kans zou nemen om dergelijke zaken te corrigeren. Wanneer u ook hierop gewezen wordt, blijkt u plots niet meer te weten of uw verklaringen u daar nu werden voorgelezen of niet (CGVS, p. 9). Dat u dit eerst wel, maar na confrontatie niet meer zou weten, doet vermoeden dat u uw antwoorden tracht aan te passen naar gelang de vraagstelling. Op deze manier slaagt u er dan ook niet in om bovenstaande inconsistenties uit te klaren. Omwille van deze elementen wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nadat A.(...) de ruzie waarin F.(...) betrokken was gezien had, was er telefonisch contact tussen beide personen. Volgens uw verklaring was het A.(...) die dit contact initieerde (CGVS, p. 11). U verklaarde dat A.(...) belde naar F.(...) omdat hij verbaasd was over zijn gedrag en hem hiermee wilde confronteren (CGVS, p. 11). Hiervoor verklaarde u echter dat A.(...) bang was van F.(...) nadat hij getuige was van dit incident (CGVS, p. 11). Indien hij toen effectief bang was van deze persoon is het weinig aannemelijk dat hij dezelfde persoon zou durven opbellen om hem te confronteren met zijn gedrag. Opnieuw legt u zo inconsistente verklaringen af. Hierop gewezen, wijzig u uw verklaringen over de reden waarom A.(...) F.(...) opbelde en stelde u dat hij dit deed omdat hij zeker wilde zijn of F.(...) wist dat A.(...) toen getuige was van dit incident (CGVS, p. 12), met andere woorden om in te schatten of hij hierdoor in de toekomst problemen kon krijgen met F.(...). Opnieuw past u uw antwoorden aan naar gelang de vraagstelling, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komt. Beide antwoorden vertonen bovendien een volledig tegengestelde logica. Indien A.(...) wilde weten of F.(...) wist dat hij die ruzie gezien had of niet, is het namelijk niet aannemelijk dat hij F.(...) zou confronteren met wat hij gezien had. Hierop gewezen, stelt u dat u toen zelf niet aanwezig was en dat dit slechts uw persoonlijke analyse is (CGVS,

p. 12). Door het feit dat uw persoonlijke analyses ook dergelijke inconsistenties bevatten, kan u allesbehalve deze onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden uitklaren, integendeel, door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Verder verklaarde u tijdens uw vrij relaas dat F.(...) dezelfde dag (als het incident en het eerste telefoontje) contact nam met A.(...) om hem te vragen naar zijn kantoor te komen (CGVS, p. 6). Een tijdje later verklaart u echter ook dit anders, en stelt u dat F.(...) A.(...) de dag erna belde om te vragen om naar zijn kantoor te komen (CGVS, p. 12). Gewezen op het feit dat u eerder zei dat dit op dezelfde dag was, stelde u enkel dat dit niet op dezelfde dag was (CGVS, p. 12). Het louter herhalen van deze verklaring die tegenstrijdig is met uw vorige verklaring hierover, is echter geen valabele verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Opnieuw wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Nog verklaarde u bij de DVZ dat de familie van uw vrouw bang was dat ze zouden moeten verhuizen omwille van de problemen die volgden uit dit incident (Verklaring DVZ 1513790Y, punt 15). Dat u dit daar zo verklaart, wijst erop dat uw schoonouders de laatste keer dat u hen hoorde of nieuws over hen vernam voor uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ nog niet verhuisd waren en bang waren om in de toekomst te moeten verhuizen. Volgens uw verklaringen bij het CGVS zouden uw schoonouders al een week na de ontvoering van A.(...) hun huis verlaten hebben (CGVS, p. 5). Dit zou u in augustus vorig jaar vernomen hebben (CGVS, p. 5). Indien u dit dan vernam, dan had u dit reeds geweten bij uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ op 15 januari 2018. Dat u dit daar niet zo verklaarde, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw vrouw zou volgens uw verklaringen nog geregeld contact hebben met haar familie, maar zou niet weten waar zij zich bevinden gezien zij dergelijke zaken ook niet aan de telefoon durven vermelden (CGVS, p. 4-5). Dat zij dit op geen enkele manier aan hun dochter zouden kunnen laten weten, maar wel geregeld contact kunnen hebben met haar, is op zich ook weinig aannemelijk. Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Ten tijde van de problemen tussen A.(...) en F.(...), woonden uw schoonouders en A.(...) bij de tante van uw vrouw in de wijk Jamia (CGVS, p. 7). De tante van uw vrouw woont daar nog steeds (CGVS, p. 6). Gevraagd of deze tante nadien nog iets vernomen heeft van de milities of de problemen die uw schoonfamilie gehad had in deze wijk met de milities stelde u dat u denkt van niet gezien u daar niets over vernomen heeft (CGVS, p. 6). Later verklaart u echter dat u de milities na het vertrek van uw schoonouders wel nog langs geweest zouden zijn bij deze tante om naar hen vragen (CGVS, p. 7). Gewezen op het feit dat u dit eerder helemaal anders verklaarde, stelt u dat u toen dacht dat u gevraagd werd of er na hun vertrek uit de regio nog iets gebeurd was met uw schoonouders zelf (CGVS, p. 7-8). Gezien u toen echter duidelijk gevraagd werd naar de familie van uw vrouw in Bagdad, en u zelfs verduidelijkt werd dat er gevraagd werd naar de familie die nog in Jamia verbleef, kan u hierdoor deze tegenstrijdigheid niet uitklaren (CGVS, p. 6). Opnieuw komt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Daarenboven kan u geen overtuigende verklaringen afleggen over de reden waarom het problematisch was voor F.(...) of AAH dat A.(...) getuige zou geweest zijn van het incident met F.(...). U verklaarde ten eerste zelf dat deze ruzie plaatsvond in een straat waar het altijd druk is (CGVS, p. 10). Indien F.(...) niet wilde dat er getuigen waren van zijn daden, is het niet aannemelijk dat hij dergelijke daden op een dergelijke plaats zou uitvoeren. Hierop gewezen, slaagt u er niet in deze onwaarschijnlijkheid uit te klaren, gezien u enkel voorstelt om dergelijke vragen aan F.(...) zelf te stellen (CGVS, p. 10). Bovendien is het in dit opzicht ook niet aannemelijk dat AAH dit incident in hun dreigbrief zou vermelden (zie administratief dossier, groene map, document 1). Hierdoor geven zij hetgeen wat ze juist wilden verbergen door A.(...) te liquideren zelf zwart op wit toe. U verklaart verder dat AAH een dictatoriale militie is die kan doen wat ze ook maar willen in Bagdad (CGVS, p. 10). Indien zij zich inderdaad straffeloos kunnen gedragen in Bagdad, is het ook niet plausibel dat het voor hen ook maar enig probleem zou zijn dat hier getuigen van zijn. Pas nadat u ettelijke keren geconfronteerd wordt met deze logica, blijkt u in staat hierop een antwoord te formuleren (CGVS, p. 10-11). U stelt hierover dat AAH geen probleem heeft met getuigen op zich maar wel met mensen die tegen hen zijn (CGVS, p. 11). Hiermee kan u deze onwaarschijnlijkheid allesbehalve uitklaren. Uw vrouw verklaarde namelijk dat A.(...) aan F.(...) beloofd zou hebben om niets te zeggen over wat hij gezien had en gewoon te vergeten wat daar ooit gebeurd was (Verklaring DVZ 1513790BY, punt 15). Hieruit blijkt dat A.(...) zich helemaal niet vijandig opstelde ten opzichte van F.(...) of hetgeen hij toen gezien had, waardoor u op deze manier niet kan uitklaren om welke reden het problematisch was voor hen dat A.(...) daar getuige van geweest was. In dit opzicht is het ook niet plausibel dat F.(...) A.(...) hierna nog zou bedreigen en zelfs ontvoeren. Gezien de belofte van A.(...) is hier namelijk geen directe reden meer toe. Bovendien verklaren zowel u als uw echtgenote dat A.(...) en F.(...) vrienden waren, waardoor toch van een zekere vertrouwensband kan uitgegaan worden (Verklaring DVZ 15/13790Y en Verklaring DVZ 15/13790BY, punt 15). Nogmaals wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat A.(...) niet zou geweten hebben dat F.(...) lid was van AAH indien zij vrienden waren en regelmatig met elkaar omgingen zoals u verklaart (CGVS, p. 7), zeker gezien de macht die dergelijke milities hebben in Irak waardoor het niet aannemelijk is dat men zijn lidmaatschap hierbij zou verstoppen voor zijn omgeving. U stelde hierover dat F.(...) dit verstopte voor A.(...) omdat AAH soennieten vervolgt en hij de vriendschap met A.(...), die soenniet was, niet wilde op het spel zetten (CGVS, p. 6-7). Dat iemand echter zowel lid zou zijn van AAH en dus soennieten zou vervolgen, maar tegelijkertijd zoveel waarde zou hechten aan de vriendschap met een soennitisch persoon, is weinig aannemelijk. Ook deze zaken stralen negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U zou volgens uw verklaringen -in tegenstelling tot uw vrouw- niet geweten hebben dat A.(...) beloofd had aan F.(...) om het incident gewoon te vergeten (CGVS, p. 13). Nog wist u niet wanneer A.(...) juist getuige geweest was van de ruzie waarin F.(...) betrokken was, hoewel uw vrouw hierover de exacte datum kon vermelden bij de DVZ (Verklaring DVZ 15/13790BY, punt 15). Gezien u om deze reden een volgend verzoek voor internationale bescherming indient, kan op zijn minst verwacht worden dat u hier alle informatie zou over trachten te weten te komen. U heeft bovendien reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming kennis kunnen maken met wat verwacht wordt tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dat u zich hier niet zou op voorbereid hebben of zelfs niet over dergelijke cruciale elementen zou gepraat hebben met uw vrouw voor uw persoonlijk onderhoud is dan ook niet aannemelijk, zeker gezien u toen reeds wist dat uw vrouw zelf niet zou meekomen naar haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Om dezelfde redenen, kan ook het feit dat uw vrouw meer kennis terzake zou hebben niet gezien worden als een dienstig argument om uw eigen gebrekkige verklaringen over deze feiten te Na de ontvoering van A.(...) zou de vader van uw vrouw daarenboven klacht ingediend hebben bij de politie (Verklaring DVZ 15/13790Y, CGVS, p. 6). F.(...) zou echter deel uitgemaakt hebben van de militia AAH. Volgens de informatie waarop het CGVS zich beroept hebben milities in Irak, waaronder AAH, banden met de overheid en zijn zij geïnfiltreerd in overheids- en veiligheidsorganen zoals de politie (zie administratief dossier, blauwe map, document 1). In deze optiek is het niet aannemelijk dat de vader van uw vrouw juist bij een dergelijke organisatie klacht zou gaan indienen, gezien hij zich ten eerste bewust zou moeten zijn van het feit dat dit waarschijnlijk niets zou uithalen en ten tweede van het feit dat hij en zijn familie hierdoor enkel nog meer in het vizier van de milities zouden kunnen komen. Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u deze vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt."

De commissaris-generaal kon op grond van zijn vaststellingen concluderen dat de nieuwe elementen, die verzoekers in het kader van hun derde asielaanvraag hadden aangebracht, ongeloofwaardig waren. De loutere affirmaties van verzoekers, dat de geschetste feiten in overeenstemming zijn met de algemene informatie over Bagdad, houdt niet in dat de familieleden van verzoekers deze vervolgingsfeiten daadwerkelijk hebben ondergaan, zoals zij voorhouden. De Raad merkt op dat verzoekers zich baseren op het Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken betreffende de veiligheidssituatie in Irak van april 2015 (Verzoekschrift, bijlage 2), die echter niet langer relevant is om de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekers in te schatten.

2.5.13. Verzoekers weerleggen de talrijke tegenstrijdigheden niet, en beperken zich tot de ongestaafde bewering dat deze kant, noch wal raken. Tevens stellen verzoekers dat de verwerende partij zich zou vastpinnen op details en minder belangrijke tegenstrijdigheden, maar zij verzuimen om concreet aan te duiden welke aspecten van hun verklaringen de geloofwaardigheid van het relaas zouden bevestigen. Deze kritiek van verzoekers is niet van aard om de pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen, noch om aan te tonen dat de commissaris-generaal onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissingen blij zouden geven van een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek.

2.5.14. Bijkomend halen verzoekers de sjitische geloofsovertuiging van eerste verzoeker aan, die inderdaad niet wordt betwist, maar verzoekers maken niet aannemelijk dat dit voor problemen zou zorgen in Irak. Verzoekers stellen immers zelf dat vooral soennieten het slachtoffer worden van gerichte gewelddaden in Irak.

2.5.15. Ter terechtzitting stelt eerste verzoeker dat het gehoorverslag van 16 april 2018 een onjuistheid bevat bij de beschrijving van de situatie van zijn schoonbroer. De naderhand aangebrachte correctie van verzoeker in de chronologie van de feiten is echter niet van aard om het geheel van de overwegingen uit de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen.

Verzoeker beklaagt zich ter terechtzitting tevens over het feit dat zijn echtgenote niet werd geïnterviewd. Op 16 april 2018 stelde de *protection officer* vast dat de echtgenote van verzoeker niet aanwezig was bij het gehoor (AD Y+BY, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 16 april 2018, p. 4). Eerste verzoeker

bevestigde uitdrukkelijk dat zijn echtgenote zich op dezelfde feiten beroept en gaf te kennen dat er, indien er een volgbeslissing zou worden genomen, tweede verzoekster *“geen interview nodig had” (Ibid.)*.

Tenslotte haalt eerste verzoeker zijn integratie aan en het feit dat hij als chef in een restaurant is tewerkgesteld.

De Raad merkt op dat verzoekers niet verduidelijken op welke wijze de aangebrachte correctie, een eventueel gehoor van tweede verzoekster en/of de mate van integratie van verzoeker in België, de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming zou beïnvloeden, waardoor het betoog van eerste verzoeker hier geen ander licht op werpt.

2.5.16. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de nieuwe gegevens die verzoekers in het kader van hun derde asielaanvraag bijbrengen, komen zij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling.

2.5.17. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de toekenning van de subsidiaire bescherming. In artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet wordt *“ernstige schade”* als volgt omschreven:

“§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.18. Waar verzoekers stellen dat zij niet begrijpen waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, dient te worden aangestipt dat in de bestreden beslissingen wordt gewezen op de ongeloofwaardigheid van het relaas, waardoor *“(g)een van de elementen die u aanhaalt in onderhavig verzoek om internationale bescherming (...) dus de basis (kan) vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.”*

2.5.19. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissingen zowel de veiligheidssituatie in zuid-Irak, waar verzoekers verbleven voor hun vertrek naar Syrië, als de situatie in Bagdad, waar verzoekers na de terugkeer vanuit Syrië zouden hebben verbleven, besproken. De commissaris-generaal komt op basis van de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD Y+BY, stuk 22, Landeninformatie, ‘COI Focus Irak Veiligheidssituatie in Zuid-Irak’, 28 februari 2018; ‘COI Focus Irak Veiligheidssituatie in Bagdad’, 26 maart 2018) tot de conclusie dat er actueel noch in zuid-Irak, noch in Bagdad een uitzonderlijke situatie bestaat waarbij de mate van het willekeurig geweld van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers, als burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Tevens stipt de commissaris-generaal aan dat verzoekers geen elementen hebben aangebracht die erop wijzen dat er in hunnen hoofde omwille van persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico bestaat om slachtoffer te worden van het aanwezige willekeurige geweld. Door in hun middel te verwijzen naar het Ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken (Verzoekschrift, bijlage 2) slagen verzoekers er niet in de meer recente informatie uit het administratief dossier te weerleggen.

2.5.20. Verzoekers hebben geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48 tot 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN